

к. 46,
31X8

Книжка Ив. Славейкова замисля за България, и се посвеща
на учителска карьера и литературни занятия,
които той ситко, сь твърд малко исключения, гледа
до края на живота си. Ако се не мърз, той учител-
ствувал в Сливен и в Браца за няколко вѣтис,
и трѣба да има много кола помнѣтъ неговара
полсотворка дѣлностъ въ тѣзи два града. Въ гас-
китѣ му писана до мене прѣдъ вѣтиса на учител-
ствуванисъ му въ България прѣди освобождениса
ни, Ив. Славейковъ се показвалъ прѣдъ отъ
силно желание да бѣде добръ и свѣдѣнъ учителъ и
въспитателъ, и отъ високага вѣрниса кола той
отдавалъ на учителство кака най сладното
по него вѣтис сѣдѣтъ да се помогне за умствено
и нравствено повдиганис на народа ни. Да бѣше
човѣкъ учителъ въ България по него вѣтис, не бѣше
лесно нѣщо, защото тогѣга бѣше се погнѣло
онова усилено политическо дѣление и мисръ
народна ни и църковна, кола докара война
за освобождениса ни. Положениса на покойникъ
бѣше още повече мѣсно и незавидно, защото само
му и мѣ Славейковъ го правѣше несправѣна мис-
ль прѣдъ огитѣ на турските власти. бащата
на Ив. Славейкова бѣше отдавна записанъ въ сер-
виза тефтеръ на турско правителство кака та
сѣнь народенъ подкоросникъ, и турските власти